

ΕΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ

ΥΠΟ

ΤΑΣ ΣΤΕΓΑΣ

Η ΑΜΟΙΒΗ

Κυριακή 27 Μαΐου

Αἱ πρωτεύουσαι ἔχουσι τοῦτο τὸ ἰδιάζον ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως ἐφαρμόζεται τὸ παγκόσμιον ρητὸν «ὅπου φύγη φύγη». Ὡς πτηνά, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἐλευθερία ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τὰ πλήθη ἐξέρχονται ἐκ τῶν λιθίνων κλωθῶν των καὶ ἀρίπτανται περιχαρῶς πρὸς τὴν ἐξοχήν. Ποῖος θὰ πρωτοεὐρῇ χλόην τινὰ δροσερὰν διὰ τὰ καθίσθη ἢ σικιὰν βάτου ἵνα στεγασθῇ· δρέπουσι τὰ λευκάνθεμα τοῦ Μαΐου, τρέχουσιν ἐν ταῖς πεδιάσι· ἡ πόλις λησιμονεῖται μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὁπότε ἐπανέρχονται ἐν αὐτῇ, ἔχοντες τὸν πῖλον ἀνθρωπίνιστον ἐκ κλωνίσκου λευκακάνθης καὶ τὴν καρδίαν ἱλαρὰν ἐκ γλυκειάς ἀναμνήσεως· ἀναλαμβάνουσι τὴν αὔριον τὸν ζυγὸν τῆς ἐργασίας.

Αἱ ἀγροτικαὶ ὁρέξεις εἰσὶ πανταχοῦ ἐν Παρισίοις ἐπίσημοι. Τῶν ὡραίων ἡμερῶν ἀφικνουμένων, ὑπάλληλοι, ἰδιῶται, ἐργάται ἀναμένουσιν ἀνυπομόνως ἐκάστην Κυριακὴν ἵνα μεταβῶσι καὶ δοκιμάσωσιν ἐπὶ τινος ὥρας τὸν ἀγροτικὸν βίον· διατρέχουσι δύο λεύγας μεταξὺ τῶν ἐργαστηρίων τῶν παντοπωλῶν καὶ τῶν πωλητῶν οἴνου τῶν περιχώρων, ἐπὶ τῇ μόνῃ ἐλπίδι ν' ἀνακαλύψωσιν ἁρμόδιον ἀγρὸν γογγυλῶν.

Ὁ οἰκογενειάρχης ἀρχεται τῆς πρακτικῆς διδασκαλίας τοῦ υἱοῦ του δεικνύων αὐτῷ σίτον, ὅστις δὲν ἔχει τὴν μορφήν τῶν μικρῶν ἄρτων καὶ λάχανα ἄγρια. Κύριος οἶδε, πόσαι συνεντεύξεις, ἐφευρέσεις, ἐπιχειρήσεις γίνονται! Τῆς Παρισινῆς δὲν ἔσχε τὴν Ὀδύσειάν του περιερχόμενος τὸ προάστειον καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ γράψῃ τὴν ὁμοιότητα τῆς πολυθρυσότητος περιουσίας κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν τῶν Παρισίων, πρὸς τὴν τοῦ Saint-Cloud.

Δὲν θάναφέρωμεν ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἀδεσβαίου ἐκείνου πληθυσμοῦ τοῦ ἐρχομένου πανταχοθεν, δι' ἐν ἡ Γαλλικὴ Βαβυλὼν εἶναι τὸ μόνον πανδοχεῖον τῆς Εὐρώπης· φάλαγξ σοφῶν, καλλιτεχνῶν, βιομηχάνων, περιηγητῶν, οἷτινες, ὡς

ὁ ἥρωες τοῦ Ὀμήρου, προσωρμίσθησαν εἰς τὴν νοεράν αὐτῶν πατρίδα, ἀφοῦ εἶδον πολλοὺς λαοὺς καὶ ἄστη ἀναφέροντες μόνον περὶ τοῦ μονίμου Παρισινοῦ, τοῦ συνετοῦ, τοῦ ζώντος ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ὡς τὸ μαλάκιον ἐπὶ τοῦ σκοπέλου του, τοῦ ἐραστοῦ τῶν λευφάνων τῆς εὐπιστίας, τῆς βραδύτητος καὶ τῆς ἀφελείας τῶν παρελθόντων αἰώνων.

Διότι μία τῶν ιδιοτροπιῶν τῶν Παρισίων εἶναι τὸ νὰ συμφιλιώνῃ εἰκοσι πληθυσμοὺς ἐντελῶς διαφόρους τὰ ἦθη καὶ τοὺς χαρακτήρας. Παρὰ τοῖς Ἀθιγγάνοις τῆς συναναστροφῆς καὶ τῆς εὐφυΐας οἷτινες διαπερῶσιν ἀλληλοδιαδόχως ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς εἰμαρμένης ἢ τῆς ιδιοτροπίας, βλέπει τις φιλήσυχον φυλὴν ιδιοκτητῶν καὶ ἐργατῶν καθεστηκότων, ὧν ἡ ὑπαρξίς ὁμοιάζει πρὸς πλάκα ὡρολογίου, ἐφ' ἧς ἡ αὐτὴ βελόνη ἐπανάγει διαδοχικῶς τὰς αὐτὰς ὥρας. Ἄν μηδεμίαν ἄλλην πόλιν ἐπιδεικνύῃ διαίτας περιφανεστέρας, πλέον καταπληττούσας, οὐδεμίαν ἄλλην ἐπίσης δύναται νὰ ἐπιδείξῃ αἰνιγματωδεστέρας καὶ γαληνιωτέρας. Αἱ μεγάλαι πόλεις ὁμοιάζουν τὴν θάλασσαν· ἡ θύελλα ταράττει μόνον τὴν ἐπιφάνειαν· καταβαίνοντες εἰς τὸν πυθμένα, εὐρίσκετε χώραν ἀπρόσιτον τῇ κινήσει καὶ τῇ θορύβῳ. Τό γ' ἐπ' ἐμοί, κατεσκήνουν ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς χώρας ταύτης χωρὶς νὰ κατοικῶ αὐτὴν ἀληθῶς. Τοποθετημένος ἔξω τῶν δημοσίων ταραχῶν ἔξω πρὸς οὐξ ἐν τῇ ἐρημίᾳ μου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δύναμαι ν' ἀποσπᾶσω τὴν διάνοιάν μου ἐκ τῆς πάλης. Ἀκολουθῶ ὅλα τὰ συμπτώματα αὐτῆς μακρόθεν μετ' ἐπιτυχίας ἢ μετ' ἀδημονίας· συνεταιρίζομαι τοῖς θριάμβοις ἢ ταῖς κηδείαις· δι' ὅ,τι βλέπω καὶ ὅ,τι ἐπίσταμαι τὸ μηχανήμα δὲν λαμβάνει μέρος! μόνον ἡ ἀμάθεια λαμβάνει ἄλλοιόν ἐν τῷ βίῳ ἑξωτερικόν· καὶ αὐτὸς ὁ ἐγωϊσμός δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς τοῦτο.

Αὐταὶ αἱ σκεψεις, ὥς ἐν ἐμοὶ ἐποιοῦν, ἐν τῷ ὑπερφῶ μου, διεκόπτοντο ὑφ' ὅλων τῶν «οἰκιακῶν ἐργων» εἰς ἃ παραδίδεται ἀκουσίως ἄγαμος, ἔχων ὡς μόνον ὑπηρετήν τὴν ἀγαθὴν του θέλησιν. Ἐπιδιώκων τὰς ἀπαριθμήσεις μου, ἐκαθάρισα τὰ ὑποδήματά μου, ἐδούρτισα τὸ ἐνδυμά μου, συνέπλεξα τὸν λαιμοδέτην μου· ἀπικόμην τέλος πάντων εἰς τὴν πανηγυρικὴν ἐκείνην στιγμὴν καθ' ἣν διαλογίζεται τις καθ' ἑαυτόν, ὡς ὁ Θεὸς μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, «ἐὰν εὐρίσκῃ ταῦτα καλὰ».

Μεγάλη απόφασις απέσπασέ με τῶν πράξεών μου : ἡ ἀγρυπνία, αἱ τοιχοκολλήσεις ἐπληροφόρησάν με ὅτι ἦτο πανήγυρις ἐν Sevres καὶ ὅτι τὸ σινοκεράμειον τεχνουργεῖον τὸ κατεργαζόμενον τὴν πορσελάνην θὰ ἤνοιγε τὰς πύλας του εἰς τὸ δημόσιον. Δελεασθεῖς, τὴν πρωΐαν, ὑπὸ τοῦ κάλλους τοῦ οὐρανοῦ, ἤμην παραδόξως ἀποφασισμένος νὰ μεταβῶ ἐκεῖ.

Ἀφικόμενος ἐν τῇ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς ἀποβάθρᾳ παρετήρησα τὸ πλήθος βιαζόμενον, προσεκτικὸν εἰς τὸ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ὥραν.

Λίαν ὑπέρμετρον τῶν ἄλλων ὠφελειῶν εἶναι καὶ τὸ ὅτι οἱ σιδηροδρόμοι συνεπιζῶσιν τοὺς Γάλλους εἰς τὴν ἀκρίβειαν. Βέβαιοι νὰ ἐξουσιάζωνται ὑπὸ τῆς ὥρας θὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὴν πειθῶ αὐτῆς. Θὰ μάθωσι νὰ περιμένωσιν ὅταν δὲν θὰ δύνανται νὰ εἶναι πλέον ὑπομονητικοί. Αἱ κοινωνικαὶ ἀρεταὶ εἰσὶ πρὸ πάντων ἀγαθαὶ ἔξεις· ὅποια μεγάλα προτερήματα ἐνοφθαλμίζονται εἰς βεβαίους λαοὺς διὰ τῆς γεωγραφικῆς τοποθεσίας, διὰ τῆς πολιτικῆς ἀνάγκης, διὰ τῶν καθιδρυμάτων ! Ἡ σύστασις χαλκίνου νομίσματος βαρυτάτου καὶ ὀγκωδεστάτου πρὸς συσσώρευσιν, ἐξωλόθρευσεν, ἐπὶ τινὰ χρόνον, τὴν φιλαργυρίαν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις

Εὐρέθην ἐν τῷ βαγονίῳ πλησίον δύο ἀδελφῶν ἐπιστρεφουσῶν καὶ ἀνηκουσῶν εἰς τὴν τάξιν τῶν φιλησύχων Παρισινῶν, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω. Φιλοφρονήσεις τινὲς τῆς καλῆς γειτνιασεως ἤρκεσαν εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῶν· μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐγίνωσκον ὅλην αὐτῶν τὴν ἱστορίαν.

Εἶναι δύο πτωχαὶ κόραι μείνασαι ὀρφανὰ ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν καὶ αἵτινες ἔζησαν, ὡς ζῶσιν αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες ἀπὸ τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἐγκρατείας. Κατασκευάζουσιν ἀπὸ 20 ἢ 30 ἐτῶν πόρπας διὰ τὸν ἴδιον οἶκον, εἶδον δέκα κυρίους ἀλλήλους διαδεχομένους καὶ πλουτοῦντας ἀλλ' οὐδένα μεταβληθέντα καθ' ἣν ἐποχὴν ἀπεσύρετο. Κατοικοῦσι πάντοτε τὸ αὐτὸ δωμάτιον εἰς τὸ βάθος μιᾶς τῶν ἀδιεξόδων ὁδῶν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ὅπου ὁ καθαρὸς ἀῆρ καὶ ὁ ἥλιος εἰσὶν ἀγνωστοί. Ἀρχίζουσιν νὰ ἐργάζωνται μόλις ἐξημερώσῃ, παρατείνουν δὲ τὴν ἐργασίαν των μέχρι τῆς νυκτὸς καὶ βλέπουν τοὺς ἐνιαυτοὺς συναπτομένους εἰς τὰ ἔτη χωρὶς ἢ ζωῆ των νὰ σημειωθῇ ὑφ' οὐδενὸς ἄλλου συμβεβηκότος ἢ

τοῦ ἔργου τῆς Κυριακῆς, ἐνὸς περιπάτου ἢ ἀσθενείας τινός.

Ἡ νεωτάτη τῶν εὐγενῶν τούτων ἐργατίδων εἶναι τεσσαράκοντα ἐτῶν καὶ ὑπακούει τῇ ἀδελφῇ τῆς θεωρούσῃ αὐτὴν πολὺ μικράν. Ἡ πρεσβυτέρα ἐπκγρυπνεῖ, ἐπιμελεῖται καὶ ἐπιτιμᾷ αὐτὴν μετὰ στοργῆς μητρικῆς. Κατ' ἀρχὰς γελῶσιν, εἶτα σκέπτονται, εἶτα δὲ ἡ μὲν συμβουλεύει ἡ δὲ ὑπακούει. Ταλαίπωρα κοράσια μὲ λευκοφαίους τρίχας εἰς τὴν κεφαλὴν !

Φαίνονται νεώτεραι ἢ ὅσον εἶναι· εἶναι δὲ ἀπαίδευτοι παντελῶς καὶ προοῦνται ἀδιαλείπτως. Πρὶν ἤδη ἀρχιθῶμεν εἰς Κλαμάρτ, αὐταὶ ἐκραυγάζον ὡς ὁ ἀναξ τοῦ παιδικοῦ χροῦ ὅτι δὲν ἐφαιτᾶζοντο τὸν κόσμον τόσον μέγα !

Τὸ πρῶτον ἤδη εὐρίσκονται ἐπὶ σιδηροδρόμου καὶ πρέπει νὰ βλέπῃ τις τὰς ἐκπλήξεις, τὰς φρίκας, τὰς καρτερικὰς τόλμας ! Τὸ πᾶν αὐτὰς ἐκπλήττει ! Ἐχουσιν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν καθυστεροῦντα χρέη τῆς νεότητος, ἅπερ καθιστῶσιν αὐτὰς εὐαισθήτους πρὸς πᾶν ὅ,τι πλήττει ἡμᾶς συνήθως μόνον κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη. Δυστυχῇ πλάσματα, ἅτινα φυλάξαντα τὰς ἐντυπώσεις ἄλλης ἡλικίας, ἀπώλεσαν τὴν εὐθυμίαν αὐτῶν. Ἄλλ' ὑπάρχει τι εὐσεβὲς ἐν τῇ ἀπλοϊκότητι ταύτῃ, ἣτις διετήρησε παρ' αὐταῖς τὴν νηστείαν ὅλων τῶν ἀπολαύσεων. Ἄ ! ἐπικατάρματος ἔστω ὁ πρῶτος λαβὼν τὴν λυπηρὰν τόλμην νὰ συμπλέξῃ τὴν χλεύην πρὸς τὸ ὄνομα γεροτοκόρη, ὅπερ ἀνακαλεῖ τόσας φρικώδεις πλάνας, τόσας θλίψεις, τόσας ἀπογοητεύσεις ! Ἐπικατάρματος ὅστις εὗρεν ἀντικείμενον σαρκασμοῦ ἐν ἀκουσίᾳ δυστυχίᾳ καὶ ὅστις ἐστεφάνωσε μὲ ἀκάνθας κώμας λευκάς !

Αἱ δύο ἀδελφαὶ καλοῦνται Φραγκίσκη καὶ Μαγδαληνὴ· ἡ σημερινὴ αὐτῶν ἐκδρομὴ εἶναι ἔργον τόλμης, ἀνευ ἐπαναλήψεως ἐν τῷ βίῳ των. Ἡ ὁρμὴ τοῦ αἵματος ἐφθερειν αὐτὰς ἐν τῇ ἀγνοίᾳ των. Χθὲς ἡ Μαγδαληνὴ ἐπρότεινεν αἰφνηδίνως τὴν ιδεάν τοῦ περιπάτου ἢ δὲ Φραγκίσκη ἀπεδέχθη αὐτὴν παραυτίκα. Ἰσως ἤξιζε κάλλιον νὰ μὴ ἐνδώσῃ εἰς τὴν προφερθεῖσαν ὑπὸ τῆς νέας ἀδελφῆς ἐπιθυμίαν· ἀλλὰ «πράττονται τρέλλαι εἰς πᾶσαν ἡλικίαν», ὡς παρατηρεῖ τοῦτο φιλοσοφικῶς ἡ σώφρων Φραγκίσκη. Ὡς πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν, δι' οὐδὲν μεταμέλλεται· εἶναι ὁ σωματοφύλαξ τῆς οἰκονομίας τοῦ ἐγγάμου βίου.

— Πρέπει νὰ διασκεδάσωμεν, λέγει αὕτη, εἶναι διὰ μίαν φοράν.

Καὶ ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφὴ ἐμειδίασε διὰ τὸ ἐπικουρεῖον τοῦτο γυναικῶν. Εἶναι προφανές ὅτι καὶ αἱ δύο εἰσὶν ἀνεξάρτητοι.

Ἄλλως θὰ ἦτο λυπηρόν, ἡ μεταμέλεια ἐρχομένη νὰ ταράττῃ τὴν ἡσυχίαν αὐτῶν ! Εἶναι τόσον προφανές, τόσον εὐκοινώνητος !

Τὰ δένδρα τρέχοντα παρὰ τὰς δύο πλευρὰς τῆς ὁδοῦ προξενοῦσιν αὐταῖς ἀδιάλειπτον θαυμασμόν ! Ἡ συνάντησις ἐτέρας ὁλικῆς Σιδηροδρόμου ἀντιστρόφως βαινούσης μετὰ ταχύτητος καὶ θορύβου κεραυνοῦ, ἀναγκάζει αὐτὰς νὰ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ ἐκπέμψωσι κραυγὴν· ἀλλὰ, τὰ πάντα ἤδη παρήλθον ! Ἀναβλέπουσιν, ἀναθαρροῦσιν, ἐκπλήττονται. Ἡ Μαγδαληνὴ κηρύττει ὅτι παρόμοιον θέαμα ἀξίζει τὸ τίμημα τῆς ἐκδρομῆς, ἡ δὲ Φραγκίσκη θὰ συνεφώνει αὐτῇ, ἂν δὲν ἀνελογίζετο μετὰ τινος φρίκης, τὸ ἔλλειμμα, οὗτινος παρομοία ἀνάλωσις ἐπιβαρύνει τὴν ἐνίαιυσίαν των πρόσοδον. Τὰ τρία καθιερωθέντα φράγκα διὰ τὸν μόνον περίπατον, ἦσαν ἡ οἰκονομία ὁλοκληροῦ ἐβδομαδιαίας ἐργασίας. Οὕτως ἡ χαρὰ τῆς πρεσβυτέρας τῶν δύο ἀδελφῶν διακόπτεται ἐκ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος· τὸ ἀφειδὲς παιδίον, ἡ μικροτέρα δηλαδὴ, στρέφει ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς νοερῶς πρὸς τὴν στενωπὸν τῆς συνοικίας τοῦ Ἀγίου Διονυσίου.

Ἄλλ' ἡ κίνησις καὶ διαδοχὴ τῶν ἀντικειμένων σχεδὸν αὐτὴν ἀπασχολεῖ. Ἴδου ἡ γέφυρα τοῦ Βάλ, περικυκλωθεῖσα ἐν τῇ θαυμαστῇ ἀπόψει αὐτῆς. Πρὸς τὰ δεξιὰ εἶναι οἱ Παρίσιοι μετὰ τῶν μεγάλων κτιρίων, διατεμνόντων τὴν ὁμίχλην, ἡ ἀκτινοβολούντων εἰς τὸν ἥλιον, πρὸς τ' ἀριστερὰ ἡ πόλις Μεδὸν μετὰ τῶν ἐπαύλεων αὐτῆς, τῶν δασῶν τῶν ἀμπελώνων καὶ τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου. Αἱ δύο ἐργάτιδες πορεύονται ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην θυρίδα ἐκβάλλουσαι κραυγὰς θαυμασμοῦ. Οἱ συνταξειδιῶται γελῶσι διὰ τὴν παιδικὴν ταύτην ἐκπληξίν· ἐγὼ κινεῖμαι εἰς οἶκτον, διότι βλέπω ἐν αὐταῖς τὸ τεκμήριον μακρᾶς καὶ μονοτόνου καθειρέξεως· εἰσὶ δεσμώτιδες τῆς ἐργασίας, ἀνευρίσκουσαι διὰ τινὰς ὥρας τὸν ἀέρα καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Τέλος, ἡ ἀμαξοστοιχία σταματᾷ· καταβαίνομεν. Δεικνύω εἰς τὰς δύο ἀδελφὰς τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Sèvres ἀτραπὸν, μεταξὺ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τῶν κήπων· αὐταὶ διευθύνονται πρὸς

αὐτήν, ἐν ᾧ ἐγὼ πληροφοροῦμαι τὴν ὥραν τῆς ἐπανόδου.

Μετ' ὀλίγον ἐπανευρίσκω αὐτὰς ἐν τῷ ἀκολούθῳ σταθμῷ, ἐν ᾧ παραμένουσι πρὸ τοῦ μικροῦ κήπου τοῦ φραγμοφύλακος· καὶ αἱ δύο ἤδη συνδιαλέγονται μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου, βωλοστροφούντος τὰ ἀνδηρά του καὶ σχεδιάζοντος τοὺς αὐλακὰς τῶν νέων ἀνθέων. Διδάσκει αὐτὰς ὅτι εἶναι ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ παράσιτος χλόη βοτανολογεῖται λίαν ὠφελίμως, ἐποχὴ καθ' ἣν ποιοῦσι τὰ μοσχεύματα καὶ τὰς καταβολάδας, ἐποχὴ, καθ' ἣν σπεύρουσι τὰ ἐτήσια φυτά, καὶ ἐκβάλλουσι τὰ ζῶφια τῶν ροδῶν. Ἡ Μαγδαληνὴ ἔχει ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ παραθύρου αὐτῆς δύο γάστρας ὕπου, ἐλλεῖπει ἀέρος καὶ ἡλίου, μόνον τὸ κάρδαμον ἐβλάστανε· ἀλλ' ἤδη πιστεύει ὅτι, χάρις εἰς τὰς ὁδηγίας ταύτας, τὰ πάντα θὰ ἀκμάσωσι τοῦ λοιποῦ. Τέλος ὁ φραγμοφύλαξ, ὅστις σπεῖρει γύρον οἰνανθῶν, δίδει αὐτῇ ὑπόλοιπον σπόρων, ὧν ἀνάγκην δὲν εἶχε, ἡ δὲ γηραιὰ κόρη ἀφαρπάζει αὐτοὺς ἐπαναλαμβάνοντα πρεπόντως. ταῦτα τὰ ἄρθρα ἐν ἐλπίδι, τὸ ὄνειρον τοῦ Περὲτ περὶ τοῦ γαλακτοδοχείου.

Ἀφικόμενος εἰς τὴν γωνίαν τῶν ἀκακίων, ὅπου ἐπανηγυρίζετο ἡ ἑορτή, χάνω τὰς δύο ἀδελφὰς. Διατρέχω μόνος τὴν ἐκθεσιν τῶν λαχείων ἐν ὑπαίθρῳ, τὰς ἐπιδείξεις τῶν θαυματοποιῶν, τὰ ἵπποδρόμια καὶ τὰς σκοποβολὰς ὡς καὶ τὸν βαλλισμόν. Πολὺ συνεκινήθη ἐκ τῆς εὐθυμίας τῶν ἀγροτικῶν ἑορτῶν· εἰς τὰ σαλόνια ἐπικρατεῖ ψυχρότης, μονοτονία, τύποι ἐθιμοταξίας· οἱ περισσότεροι τῶν παρευρισκομένων ἐκεῖ ἐν τοῖς σαλονίοις δηλαδὴ, ὁδηγοῦνται ὑπὸ τῆς ἐξέως ἢ ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς υποχρεώσεως. Εἰς τὰς χωρικὰς ὁμηγύρεις, τὸνναντίον, εὐρίσκετε μόνον ἀκροατὰς ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τῆς τέρψεως ἐλκυσμένους· ἐκεῖ εἶναι ἀναγκαστικὴ στρατολογία, ἐνταῦθα εἰσὶν οἱ ἐθελονταὶ τῆς φαιδρότητος· ἔπειτα, ὅποια εὐκολία ἐν τῇ χαρᾷ ! Πόσον τὸ πλῆθος εἶναι ἀκόμη μακρὰν τοῦ νὰ γινώσκῃ ὅτι οὐδὲν χαίρειν καὶ ἀστεΐζεσθαι εἶναι ἡ ὑπερτάτη γλαφυρότης. Ἀναμφιδόλως αἱ διασκεδάσεις αὐταὶ εἰσὶ πολλάκις εὐτελεῖς· ἡ ἀπλότης καὶ τὸ ἰδανικὸν αὐτῶν ἀπουσιάζει, ἀλλ' ὑπάρχει ὀλίγη ἡ εἰλικρίνεια. Ἄ ! Ἄν ἠδύναντο νὰ παρατηρήσωσιν ἐν ταύταις ταῖς ἑορταῖς τὴν εὐθυμον ζωηρότητά των, μὴ γνύοντες αἰσθηματῶν κοινόν ! Ἄλλοτε ἡ θρησκεία ἐνεχάρατ-

τεν εἰς τὰς ἀγροτικὰς πανηγύρεις τὸν μέγαν αὐτῆς χαρακτήρα καὶ ἐκαθάρριζε τὴν ἡδονὴν χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἀπλότητα αὐτῆς!

Εἶναι ἡ ὥρα καθ' ἣν αἱ θύραι τῶν ἐργοστασιῶν τῆς γύψου καὶ τοῦ κεραμικοῦ μουσείου ἀνοίγονται εἰς τὸ δημόσιον· ἀνευρίσκω ἐν τῇ πρώτῃ προδόμῳ τὴν Φραγκίσκη καὶ Μαγδαληνήν. Κατασχεθεῖσαι ἐκ τῶν ἐκθεμάτων ἐν μέσῳ τῆς βασιλικῆς ταύτης πολυτελείας μόλις τολμῶσι νὰ βαδίζωσιν· ὁμιλοῦσι χαμηλοφώνως ὥς ἐν ἐκκλησίᾳ.

— Εἴμεθα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ βασιλέως! λέγει ἡ πρεσβυτέρα, λησμονοῦσα πάντοτε ὅτι ἡ Γαλλία δὲν ἔχει πλέον τοιοῦτον.

Προτρέπω αὐτὰς νὰ προχωρήσωσι· βαίνω ἐμπρὸς καὶ ἀποφασίζουσι νὰ μὲ ἀκολουθήσωσι.

Πόσαι ἔξοχοι συναθροίσεις ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ καθ' ἣν βλέπουσι τὴν ἀργίλλον λαμβάνουσαν ὅλα τὰ σχήματα, χρωματιζομένην δι' ὅλων τῶν χρωμάτων, συνεταιριζομένην μὲ ὅλας τὰς οὐσίας!

Τὸ χῶμα καὶ τὸ ξύλον εἶναι αἱ πρώται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου κατεργαζόμεναι ὕλαι. Ταῦτα φαίνονται κατ' ἐξοχὴν προωρισμένα πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ· εἶναι ὥς τὰ οἰκιακὰ ζῶα, ἀναπόφευκτα πάρεργα τοῦ βίου του· οὕτως ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν στενωτάται φιλίαι. Ὁ λίθος, τὰ μέταλλα ἀπαιτοῦσι μακρὰς προπαρασκευάς· ἀντίστανται εἰς τὴν ἄμεσον ἐνέργειαν ἡμῶν καὶ ἀνήκουσιν ἥττον τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ταῖς κοινωνίαις· τὸ ξύλον καὶ τὸ χῶμα εἰσὶν, ἀπ' ἐναντίας τὰ πρώτα μέσα τῆς μονήρους ὑπάρξεως ἅτινα μᾶς δίδουσι τὰ πρὸς τροφήν καὶ στεγασμόν.

Ἐνταῦθα, ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ, καθ' ὅσον ἐξετάζω, τόσα θέλητρα ἀνευρίσκω. Τὰ κύπελλα ταῦτα ἀπειροκάλλως σχεδιασμένα ὑπὸ τοῦ ἀπολιτίστου κατηχοῦσί με εἰς μοῖραν τῶν ἐξεῶν των. Τὰ δοχεῖα ἐκεῖνα συγκεχυμένης φιλοκαλίας, ἃ διεμόρφωσεν ὁ Ἰνδὸς ἀποκαλύπτουσί μοι τὴν σμικρὰν διάνοιαν, εἰς ἣν λάμπει εἰσέτι τὸ λυκαυγὲς ἡλίου, ἄλλοτε ἀκτινοβόλου· αἱ στάμναι αὗται βαρύφοροι ἐξ ἀραβουργημάτων δεικνύουσι τὴν ἀκατέργαστον τῶν Ἀράβων φαντασίαν, μετενεχθεῖσαν ἀπὸ τῆς Ἰσπανικῆς ἀμαθείας.

Ἐνταῦθα εὐρίσκεται τὸ γνῶρισμα ἐκάστης φυλῆς, ἐκάστης χώρας καὶ ἐκάστου αἵματος.

Αἱ σύντροφοί μου φαίνονται ὀλίγον ἐμφρόντιδες τῶν ἱστορικῶν τούτων ἀντιπαραθέσεων. Τὰ πάντα θεῶνται μετ' εὐπίστου θαυμασμοῦ, ὅς οὔτε ἐξετάζει οὔτε συζητεῖ. Ἡ Μαγδαληνὴ ἀναγινώσκει τὴν τεθειμένην ἐπιγραφὴν ἐφ' ἐκάστου ἔργου καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀποκρίνεται δι' ἀναφωνήσεως θαυμασμοῦ.

Ἀφικνούμεθα οὕτως εἰς μικρὰν αὐλὴν, ἐνθα ἔχουσιν ἐρριμμένα τὰ θραύσματα κυπέλλων τινῶν συντριβέντων. Ἡ Φραγκίσκη παρατηρεῖ ὑποκύπελλον σχεδὸν ὁλόκληρον καὶ διὰ κοσμημάτων χρωματογραφημένον, ὅπερ ἀρπάζει· θὰ εἶναι δι' αὐτὴν τοῦτο, ἀνάμνησις τῆς ἐπισκέψεως, ἣν ποιεῖ· θὰ ἔχῃ τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, δεῖγμα τῆς σινοκεράμου ταύτης τοῦ Sèvres, ἥτις κατασκευάζεται μόνον διὰ τοὺς βασιλεῖς! Δὲν θέλω νὰ διαφωτίσω αὐτὴν λέγων ὅτι τὰ ἔργα τοῦ ἐργοστασίου πωλοῦνται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι τὸ ὑποκύπελλον τῆς, πρὸ τοῦ νὰ κολοβωθῇ ὁμοιάζει μὲ ἐκεῖνα ἅτινα πωλοῦνται εἰς τὰ ἐργαστήρια πρὸς 12 σολδία. Διὰ τὴν νὰ ἐξαφανίσω τὰς φαντασίας τῆς ταπεινῆς ταύτης ὑπάρξεως; Πρέπει λοιπὸν νὰ συντρίψω ἐπὶ τῆς αἵμασις ὅλα τὰ ἄνθη, ἅπερ παρευρίσκομεν ἐν τῇ ὁδῷ μας; Τὰ συχνότατα τῶν πραγμάτων εἰσὶ μὴδὲν κατ' αὐτάς· μόνον ἡ ἰδέα, ἣν προσάπτουμεν αὐτοῖς δίδει τὸ τίμημα. Νὰ ἐπανορθώσω τὰς ἀθῶνας πλάνας ἵνα παράσχω πραγματικότητα, ἀνωφελὲς εἶναι, πρέπει νὰ μιμηθῶ τὸν σοφόν, ὅστις θέλει νὰ βλέπῃ εἰς φυτὸν μόνον τὰ χημικὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν τοῦτο σύγκειται.

Ἐγκαταλείπομεν τὸ ἐργοστάσιον· αἱ δύο ἀδελφαὶ δραξάμεναι ἐμοῦ μετὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀγαθῶν καρδιῶν, προτρέπουσί με νὰ μεθέξω τοῦ ἀκρατίσματος, ὅπερ ἔφερον μεθ' ἐαυτῶν. Ἀποποιοῦμαι κατ' ἀρχάς· ἀλλ' ἡ παράκλησις των ἔχει τόσῃν ἀφέλειαν ὥστε φοβοῦμαι μὴ τὰς λυπήσω καὶ ἐνδίδω μετὰ τινος ἀμηχανίας.

Πρέπει μόνον νὰ ζητήσωμεν τόπον ἀρμόδιον. Ἀναβαίνομεν τὸν γήλοφον καὶ εὐρίσκομεν λεμῶνα διανθίζοντα ἐκ λευκανθέμων, ἅπερ σκιάζουσι δύο καρναί.

Ἡ Μαγδαληνὴ ὑπερέχαιρε.

Καθ' ὅλην τὴν ζώην τῆς ὠνεϊρεύετο δεῖπνον ἐπὶ τῆς χλόης! Βοηθοῦσα τὴν ἀδελφὴν τῆς νὰ ἐξάγῃ ἐκ τοῦ κανίστρου τὰς προμηθείας μοι ἐξέθε-
τεν ὅλα τῆς ἐξοχῆς τὰ μέρη τὰ ἐκτεταμένα καὶ παρημελημένα. Ἡ Φραγκίσκη τοῦναντίον ἀνε-

κάλεσεν ἄλλην ἐποχήν· πρὶν ἢ μείνῃ ὀρφανὴ ἐπανήλθε πλειστάκις παρὰ τῇ τροφῇ αὐτῆς. Ὅ,τι παριστᾷ διὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς τὸ θέλγητρον τοῦ νεωτερισμοῦ, παριστᾷ δ' αὐτὴν τὸ φίλτρον τῆς ἀναμνήσεως. Ἀφηγεῖται τοὺς τρυγητοὺς εἰς οὓς οἱ γονεῖς αὐτῆς τὴν ὠδήγουν· τοὺς περιπάτους ἐπὶ τοῦ ὄνου τῆς γρηᾶς Λουρέτου, ὃν δὲν ἠδύνατο νὰ ὀδηγήσῃ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ὠθοῦσα αὐτὸν πρὸς τ' ἀριστερά· τὴν συγκομιδὴν τῶν κερασίων καὶ τοὺς ἐν τῇ λίμνῃ πλοῦς, ἐν τῇ λέμβῳ τοῦ ὀσπώλου.

Αἱ ἀναμνήσεις αὗται ἔχουσιν ὅλην τὴν χάριν, πᾶσαν τὴν δρόσον τῆς νηπιότητος. Ἡ Φραγκίσκη ἀναμνησθῆσκει ἡττον ὅ,τι εἶδεν ἢ ὅ,τι ἠσθάνθη· ἐνῷ αὕτη ἀφηγεῖται, τὸ τρυβλίον παρετέθη· καθήμεθα παρὰ τὸν κορμὸν δένδρου· ἔμπροσθεν ἡμῶν ἐλίσσεται ἡ κοιλάς τῆς Sèvres, ἥς αἱ κλιμακίδον διατεταγμέναι οἰκίαι ἐρείδονται εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τὰς κλιτύας τοῦ γηλόφου· παρὰ τῇ ἄλλῃ πλευρᾷ κεῖται τὸ ἄλσος τοῦ Saint-Cloud, μετὰ τῶν μεγαλειπρεπῶν αὐτοῦ συσκιάσεων, διατεταγμένων ὑπὸ λειμώνων· ὑπεράνω φαίνεται ὁ οὐρανὸς ὡς ἀπέραντος ὠκεανός, ἐν ᾧ πλέουσι τὰ νέφη! Παρατηρῶ τὴν ὠραίαν ταύτην φύσιν καὶ ἀκροῶμαι τῶν ἀγαθῶν τούτων γεροντοκορῶν· θαυμάζω καὶ ἐνδιαφέρομαι· ὁ χρόνος παρέρχεται ἡδέως χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνωμαι αὐτόν.

Τέλος ὁ ἥλιος κλίνει· ἐνθυμούμεθα τὴν ἐπ' ἀνοδὸν· ἐν ᾧ ἡ Μαгдаληνὴ καὶ ἡ Φραγκίσκη ἐγείρουσι τὸ πινάκιον, ἐγὼ κατέρχομαι εἰς τὸ ἐργαστάσιον ἵνα πληροφορηθῶ τὴν ὥραν τῆς ἐπανόδου.

Ἡ ἑορτὴ εἶναι ἔτι λίαν ἐμφυχωμένη· ἡ ὀρχήστρα ἀντηχεῖ τοὺς κρότους τῶν ὀργάνων ὑπὸ τὰς ἀκακίας, λησμονῶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ παρατηρῶ· ἀλλ' ὑπεσχέθη εἰς τὰς δύο ἀδελφὰς νὰ τὰς ὀδηγήσω εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ὠραίας Θεᾶς· ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν δύναται νὰ περιμένῃ· σπεύδω καὶ ἀνέρχομαι τὴν ἄγουσαν εἰς τὰς καρυὰς ἀτραπὸν.

Πλησιάζων, ἀκούω φωνὰς ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τοῦ λόφου· ἡ Μαгдаληνὴ καὶ ἡ Φραγκίσκη ὁμιλοῦσι πρὸς πτωχὴν κόρην, ἥς τὰ ἐνδύματα εἰσὶ κεκαυμένα, αἱ χεῖρες μελαναὶ καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ γραμμῶν αἱμοσταγῶν. Κατανοῶ ὅτι εἶναι νέα ἐργάτις ἐνασχολουμένη ἐν τῇ πυρεκκοτικῇ ἐργασίᾳ,

τῇ εὐρισκομένῳ ἐκαὶ ὑψηλότερον, ἐπὶ τῶν χέρσων ἀγρῶν· ἐκπυρσοκρότησις ἐγένετο ἡμέρας τινὰς πρότερον· ἡ μήτηρ καὶ ἡ πρωτότοκος ἀδελφὴ τῆς νέας κόρης ἀπώλοντο· αὕτη δὲ ἐξέφυγεν ὡς ἐκ θαύματος καὶ εὐρίσκεται σήμερον ἄνευ καταφυγίου.

Ἀφηγεῖται ταῦτα πάντα μετὰ τοῦ εἵδους τῆς καρτερικῆς ἀτονίας τῶν ἀείποτε πασχόντων. Αἱ δύο ἀδελφαὶ εἰσὶ συγκεκινημέναι· βλέπω αὐτὰς συσκεπτομένας χαμηλοφώνως, ἔπειτα τὴν Φραγκίσκην ἐξάγουσαν ἐκ μικροῦ μεταξογναφάλου βαλαντίου τριάκοντα σολδία, ἅπερ ὑπολείπονται αὐταῖς καὶ δίδουσι ταῦτα τῇ δυστυχῇ κόρῃ.

Ἐπιταχύνω τὸ βῆμα ἵνα ποιήσω τὸν γύρον τοῦ λόφου· ἀλλὰ παρὰ τὴν ἐσχατιὰν ἀναμμένων, συναντῶ τὰς δύο γηραιὰς ἀδελφὰς λεγούσας μοι, ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψωσι πλέον μὲ τὸν σιδηρόδρομον ἀλλὰ ἀποστολικῶς. Ἐννοῶ τότε ὅτι τὰ προωρισμένα διὰ τὴν ἐκδρομὴν χρήματα ἐδόθησαν εἰς τὴν ἐπαίτιδα.

Τὸ ἀγαθὸν ἔχει, ὡς τὸ κακόν, τὸν ἑαυτοῦ μισμόν· τρέχω πρὸς τὴν πληγωμένην μικρὰν κόρην· παραχωρῶ αὐτῇ τὸ τίμημα τῆς τοῦ σιδηροδρόμου θέσεώς μου καὶ ἐπανέρχομαι πρὸς τὴν Φραγκίσκην καὶ Μαгдаληνὴν γνωστοποιῶν αὐταῖς ὅτι θὰ ἐπέστρεφον μετ' αὐτῶν ἀποστολικῶς...

Ὁδήγησα αὐτὰς μέχρι τῆς οἰκίας των καὶ ἀφίνω αὐτὰς ἐπτοημένας ἐκ τοῦ ἡμερησίου περιπάτου των, τὸν ὁποῖον θὰ ἐνθυμοῦμαι ἐπὶ μακρόν.

Τὸ πρῶτ' ὄφκειρον τὰς ἀσήμους ταύτας καὶ ἄνευ εὐθυμιῶν ὑπάρξεις· ἤδη κατανοῶ ὅτι ὁ Θεὸς ἔθηκεν ἀμοιβὰς εἰς πάσας τὰς δοκιμασίας· ἡ σπάνις τῶν τέρψεων δίδει εἰς τὴν ἐλαχίστην χαρὰν, εὐθυμίαν ἄγνωστον. Ἡ ἡδονὴ ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς αἰσθητικούς· ἐνῷ οἱ ἀναίσθητοι ἄνθρωποι οὐδὲν αἰσθάνονται· ὁ κόρος ἀφήρεσε τὴν ὄρεξιν ἐν τῇ ψυχῇ των, ἐνῷ ἡ ἀποχὴ συντηρεῖ τὸ πρῶτιστον τῶν ἀνθρωπίνων δώρων, τὴν εὐκολίαν τῆς εὐτυχίας!

Ἄ! ἰδοὺ ὅ,τι θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔκαμνον πάντες· οἱ πλούσιοι νὰ μὴ σπαταλῶσι ποσῶς, οἱ πτωχοὶ νὰ ἔχωσιν ὑπομονήν.

Ἄν ἡ χαρὰ εἶναι τὸ σπανιώτατον τῶν ἀγαθῶν, ἡ εὐχαρίστησις εἶναι ἡ σπανιωτάτη τῶν ἀρετῶν.

Μαгдаληνὴ καὶ Φραγκίσκη! πτωχαὶ γερον-

τοκόραιοι, απόκληροι πάντων, πλήν τῆς γενναιότητος, τῆς καρτερίας καὶ τῆς ἀγαθῆς καρδίας, προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἀπελπιζομένων, οἵτινες ἐγκαταλείπονται εἰς ἑαυτούς, ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν οἵτινες φθονοῦσι καὶ ἀποστρέφονται, ὑπὲρ τῶν ἀναισθητῶν, οἵτινες εὐφραίνονται καὶ δὲν ἔχουσι τὴν ἐλαχίστην εὐσπλαγχνίαν !

ΑΠΟΔΗΜΟΣ.

Η ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΙΣ

ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΜΕΤ' εὐχαριστήσεως θὰ μάθωσι πάντες ὅτι ἡ ἀνασύστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος εἶναι γεγονός τετελεσμένον. Τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα θὰ σημειώσῃ τὴν ἐμφάνισίν του καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ Ἀθηναϊκὸν δημόσιον θὰ σπεύσῃ πρὸς ὑποστήριξιν καθαρῶς ἐθνικοῦ ἀλλὰ καὶ ἐκπολιτιστικοῦ καὶ μορφωτικοῦ ὑπὸ εὐρύτεραν ἔποψιν σκοποῦ· θὰ παῖξῃ τὴν «Μποῆμ», τὸν «Φάουστ» καὶ κατόπιν θὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔργων ἅτινα θὰ περιλάβῃ εἰς τὸ δραματολόγιόν του τὸ νεοσύστατον Ἑλληνικὸν μελοδράμα θὰ εἶναι καὶ ἡ «Ἀνδρονίκη», τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ Ἑλλήνος μουσουργοῦ Γκρέκ. Τὸ ἔργον ἔχον τὴν ὑπόθεσιν τῆς «Ἡρώιδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» τοῦ ἀειμνήστου Στεφάνου Ξένου ἐκρίθη γενικῶς ὡς προῖ·ὸν ἐπιμελοῦς καὶ εὐστόχου συνθέσεως.

Ψυχὴ τοῦ ἀνασυνισταμένου μελοδράματος εἶναι ὁ διαπρεπὴς μουσουργὸς κ. Διονύσιος Λαυράγκας, οὗτινος τὸ εὐγενὲς ὄνειρον δὲν διέλυσεν ἀποτυχία καὶ δυσπρόβλητοι δυσχέρειαι ἀλλὰ χαρακτηρίζει αὐτὸν ἐνθουσιώδης καὶ μύχιος πόθος ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς μουσικῆς.

Ἐν συνεντεύξει πρὸς συντάκτην ἀθηναϊκοῦ φύλλου ὁ κ. Λαυράγκας ἐξέφρασε τὴν αἰσιοδοξίαν του διὰ τὸ μέλλον τῆς ἐθνικῆς μουσικῆς καὶ ἐκδηλῶν ἐνθουσιασμόν διὰ τὸ ὑπάρχον ἐν Ἑλλάδι μουσικὸν αἶσθημα, ὅπερ καταλλήλως καλλιεργούμενον ἀναμφιβόλως θὰ παρουσιάσῃ μεγάλαν μουσικὰς ἰδιοφυΐας μετὰ τινος πικρίας ἐκαυτηρίατε τὴν ξηνομανίαν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων.

Τὸ τάλαντον, τὸ σθένος καὶ τὸ βελὺ καλλιτεχνικὸν αἶσθημα ὅπερ διαρρέει διὰ τῶν φλεβῶν τοῦ κ. Λαυράγκα, ἡ παρουσία ἐν τῷ Ἑλληνικῷ μελοδράματι

καλλιτεχνῶν τῆς περιοπῆς τοῦ κ. Χατζηλουκά καὶ τοῦ ζεύγους Κοκκίνη καὶ ἄλλων στερεωθείσης φήμης ἀρκοῦσι νὰ ἐμπνεύσωσι τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν μελοδράμα θὰ μᾶς παρουσιάσῃ θριαμβοὺς ἄλλα καὶ βίον ἀπρόσκοπτον.

Α. ΚΟΛΥΦΕΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ τελευταίως προῖστορικὸν σπήλαιον, πλησίον τοῦ Winznau παρὰ τὴν λίμνην Lucerne ἐν Ἑλβετίᾳ. Ἡ εἰσόδος τοῦ σπηλαίου εἶχε φραγθῇ πρὸ ἀναριθμητῶν ἐτῶν διὰ βράχων καὶ χώματος. Ἀρχαιολόγοι τινὲς ὅμως, γνωρίζοντες τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ ἤνοιξαν ὁδὸν διὰ μέσου τῶν χωμάτων καὶ οὕτω ἔφεραν εἰς φῶς σειρὰν σπηλαίων χρονολογούντων ἀπὸ τῆς Αἰθίνης Ἐποχῆς. Πολύτιμος συλλογὴ λιθίνων ἐργαλείων περιλαμβάνουσα μαχαίρας, πελέκει, δόρατα καὶ διάφορα δοχεῖα ἀνεκαλύφθη. Ἐν ἐνὶ σπηλαίῳ οἱ ἐρευνῶντες ἀνεκάλυψαν τὰ ὅττ' ἀπολλῶν ἤδη ἐκλειψάντων ζώων· ἐν δὲ διαμέρισμα τῶν σπηλαίων τούτων (ἅτινα ὑποτίθεται ὅτι ἐχρησίμευσαν ὡς κατοικία οἰκογενεῖας τινὲς τῆς Αἰθίνης Ἐποχῆς) φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευον ὡς ἐργαστασίον εἰς λιθοκόπους διότι εὐρέθησαν πλείστοι λίθοι ὑπὸ κατεργασίαν.

Ὁ Κος C. D. Perrine τοῦ ἀστεροσκοπείου Lick (ἐπὶ τοῦ ὄρους Hamilton τῆς Καλιφορνίας) ἐξετάζων τὰς φωτογραφικὰς πλάκας τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τῆς 3^{ης} Δεκεμβρίου 1904 μέχρι τῆς 4^{ης} Ἰανουαρίου 1905 ἀνεγνώρισεν τὴν ὑπαρξίν τοῦ 6^{ου} δορυφόρου τοῦ Διὸς· οὗτος εἶναι ἀστήρ 14^{ου} μεγέθους· τὴν 4^{ην} Ἰανουαρίου ἀπέιχε τοῦ Διὸς 45" ἐπλησίαζε δὲ πρὸς αὐτὸν 45" καὶ ἐκάστην.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν παρατήρησαν διὰ τοῦ κατ'οπτρικοῦ τηλεσκοπίου Crossley.

Ὁ ὑπὸ τοῦ Barnard (ἀστρονόμου ἐν τῷ αὐτῷ ἀστεροσκοπεῖῳ) τῇ 9^ῃ Σεπτεμβρίου 1892 ἀνακαλυφθεὶς δορυφόρος εἶναι 13^{ου} μεγέθους κατὰ τι λαμπρότερος αὐτοῦ. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆς δεικνύει ἐτι μᾶλλον τὴν χρησιμότητα τῆς φωτογραφίας εἰς τὰς ἀστρονομικὰς ἐρεῖνας.

Αἱ ἀκτῖνες X ἀπεδείχθησαν τελευταίως χρησιμώταται πρὸς διάγνωσιν καὶ θέτασιν τῶν πασχόντων ἐκ στηθικῶν ἀσθενειῶν. Κατὰ τὸν Dr Holland «δὲν εἶναι ὑπερβολὴ εἰπεῖν τις ὅτι τὸ μόνον ἀσφαλὲς μέσον πρὸς διάγνωσιν τοῦ θωρακικοῦ ἀνευρισμοῦ εἶναι ἀκριβὲς εξέτασις τοῦ προσδεδημημένου μέρους διὰ τῶν ἀκτίνων X καὶ ὁ ἔμπειρος ραδιωγράφος δύναται πάντοτε νὰ ἀπαντήσῃ ὑπὲρ ἢ κατὰ ἐὰν διαμφισβητήσῃ ἡ ὑπαρξίς τῆς ἀσθενείας ταύτης. Ἐκτὸς τούτου, ἡ χρησιμότης τῶν